

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 344/2020
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др. због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Зорана Галића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К број 114/19 од 03.09.2019. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 121/19 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 27. маја 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Зорана Галића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К број 114/19 од 03.09.2019. године и Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 121/19 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 78К број 114/19 од 03.09.2019. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за која дела су им применом одредаба члана 77. КЗ изречене судске опомене, тако што су окривљени упозорени да им се за учињено кривично дело не изриче казна јер се очекује да ће судска опомена довољно утицати да више не врше кривична дела.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да приватном тужиоцу ВВ солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 91.960 динара, те да суду, у корист буџетских средстава, на име паушалног износа уплате износе од по 5.000 динара сваки, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Приватни тужилац ВВ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2Кж1 број 121/19 од 04.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Далибора

Лазовића а пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К број 114/19 од 03.09.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Зоран Галић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе и приватног тужиоца обавезати да сноси трошкове кривичног поступка, или да побијане пресуде укине и предмет врати суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке о захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, због ког су окривљени оглашени кривим.

С тим у вези, бранилац наводи да изреком пресуде суд само утврђује да су окривљени критичном приликом изјавили речи увредљиве природе, те да су били свесни свог дела, хтели његово извршење и били свесни да је њихово дело забрањено, а на који начин је према ставу браниоца у конкретном случају остварен само објективни услов инкриминације из члана 170. став 1. КЗ. Према наводима захтева, у изреци није утврђено да су окривљени инкриминисане речи изјавили у намери омаловажавања, па је погрешно становиште првостепеног и другостепеног суда да радње окривљених описане у изреци првостепене пресуде имају обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

По налажењу овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљених, датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, због ког су окривљени оглашени кривим правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења која се у конкретном случају састоји у вербалним увредама, које су извршене усмено, речима које су окривљена АА („Глупаку један, глуп си, будало једна“) и окривљени ББ („Битанго једна, бандиту, тајкуне“) упутили приватном тужиоцу ВВ, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљених, управљених на извршење кривичног дела у питању.

Насупрот наводима захтева, Врховни касациони суд налази да намера омаловажавања произилази из субјективног обележја кривичног дела увреда, а ставом 4. члана 170. КЗ предвиђен је основ искључења постојања овог кривичног дела, у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у одбрани неког права и заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, а што у конкретној ситуацији није случај.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и да су побијаним пресудама прекорачене границе слободне оцене доказа и слободног судијског уверења, имајући у виду непоузданост доказних средстава – сведока, чијим је изјавама поклонио веру, а који се не могу сматрати непристрасним, па је суд, према ставу одбране, у конкретном случају, морао поступити у корист окривљеног, сходно одредби члана 16. став 4. ЗКП, те донети ослобађајућу пресуду.

Како се изложеним наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, то Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу није разматрао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић